
Kiss Noémi

A RÖZSENYAKÚ LÁNY

Megpihentem a sárgödör szélén az agyagon. Hátamon gyufák. Szálas, gyújtós. Anyám megöl érte, ha nem érek haza időben.

Könnyű, szürke géz a vállam. Kötényem kék lepedő – üres öl.

Most összehajtom a karom és a hólyagos tenyerem – minden nap ide ülök, ebbe a gödörbe. Itt köpök bele. Gyógyít és hűt a nyál. Jól megszúrta a sövény megint. Ahogy szedtem az ágakat, a piros bogyókat rajta hagytam, majd fellobban a tűzben, szeretem az illatát. Faszag, bogyószag. Bizsereg, és kicsordult a bőrkeményedésből egy kis vér. Leszopogatom az ujjamról. Szeretem tépkedni a bőrt, csak aztán mindig vérezni kezd. Most sincs kedvem hazamenni, egyáltalán nincs kedvem megmozdulni sem.

Kicsit fáj a nyakam, húz a lepedő, de majd elmúlik. Olyan jó itt, nehéz a lábam, de azt se bánom, csak ülhessek egyedül.

Madarak! Szarkák! Karvaly és varjak. Repdesnek a nyírfák ágai között. Törnek, zúznak a fa tetején. Szeretem a kopácsolásukat. A károgást és a jajt. A varjak őszi, kunyeráló röpdösését. Ahogy éhesen felverik a nedves, latyakos sárga avart. És a levelek között folyik a sár. Kutatnak a maradék után. Mint a gyerekek, elszántan ragasztják a földbe és a rohadt gyümölcsre a csőrüket. Végkimerülésig.

Beérett a szőlő a dombon. Fonyódon egész éjjel zuhogott. Ahogy baktattam lefelé, láttam, hogy fonyadnak egyre jobban a levelek. Éjszaka ráfagyott a szőlőszemekre a harmat, hajnalban pergett, mintha eső hullana a földre. Permetezte a leveleket. Bekapdostam őket, a fagyott szőlő a legjobb reggeli, imádom a harmat ízét a nyelvemre húzni.

Félek a téltől, a fahordástól, a sáros, latyakos utaktól.

Télre mindig beköltözik a genya. A genya egy rossz érzés. Befészkelet magát a fűtött szobába. Szagot áraszt, bűdös gőzt. A genya ragacsos, és tavaszig nehéz tőle megszabadulni. Nem is bírom követni az útját, hol a hátamat szúrja, hol a méhemet. Hol izzadok tőle, hol repdesek. Szállok, szárnyalok, aztán zuhanás. Puff, lehullok a földre.

Ott van a combom között, most is. Arra ébredek. Pedig a combok között csak az ujjam van, a sebes tenyerem és a megkeményedett húsos bőr. Kikaparom a száradt, repedt tyúkszemeket. Fel és le. Olyan jó érzés tölt el.

Egy titkos érzés. Halkan sikítok, nehogy meghallják, hogy milyen boldog vagyok.

Ha anyám megtudja, nagy bajt ereszt ki a száján, és nem menekülhetek. Eszembe jut a lavór, hogy ott majd észreveszi. Gyorsan abbahagyom, vagy eltakarom a combomat egy törölközővel.

A genya viszket, libabőrös és ráz. Volt, hogy a hideg szőnyegre kúszott. Mint egy kígyó, vastag, nyálkás. Volt, hogy a lavór mellett bukkant elő, rádőltem a csap szélére. Alig bírtam tartani magam. Ilyenkor megszédülök, és félek ettől az érzéstől, mert uralkodik rajtam.

Mikor átjött András, akkor is volt ez az érzés. Vert a szívem. Elképzeltem, hogy felém nyújtja az ujját. Az államra dőlök, az egész fejem olyan nehéz. Odaköszön. Felemelem az arcomat, és repülök. És András megfogja a kezem, teljesen odabújik, az ölembe hull a haja. A szálak a mellemet simogatják. Az ujját pedig, mint egy kést, bedugja a combomba.

Anyám ilyenkor újabb feladatot ad. Kiküld, mert látja, hogy beállt a lábam a földbe.

András nem miattam jön át, csak hogy anyámmal rendbe tegyék a kályhát. Mert nemsokára fűteni kell, jön a tél.

A genya egy fekete gödör a kert végében. Legszívesebben bebújnék abba a gödörbe.

Aztán András elmegy. Még köszön, halkan morog valamit a küszöbön. Meg bólint.

Lepakolom a hátamról a gyufát. Felrakom a fáskamrába, mind egy szálig, rendben, hogy anyám ne ócsároljon, mikor meglátja: fű, de nedves! Hosszú, aprítsd fel! Különben nem lesz ebéd, és apád megint odaver majd.

Ha csak üvölt, az jó, akkor nincs baj.

Ha megveri anyám lábát és derekát, akkor nagy baj van. Mert anyám visszaadja nekem. Mikor apám újra távozik az olajgyárba délután.

Hogy nem lehet szerelmed, és gyereked sem lehet, ezt nem mondja a szemedbe soha senki. Sunyi titok ez. Nem lehet kirakni, ha egyszer már benned lakik, örökre ott marad. A kék kötényem mögött most is ott van, az ölemben. Hiába kergetem, ámítom magam, várakozom, bizakodom. Kapaszkodom a remény lábujjába. Akkor is ott ül ez a sunyi dög.

András házasságot köt, elveszi Júliát, hallottad? Kérdezi anyám.

Pedig nekem a fahordás is András. A nyírfák ágainak suhogása, a rőzsetörés. A begyújtás. A láng az arcomon.

A piros kendő. Minden csak András miatt van, de András beteg, teljesen elment az esze. Más nőt szeret.

Én nem akarok férjhez menni, ezért már megvert apám.

És anyám is adott pofont, mert bezárkóztam a pöcébe a hátsó udvarban, mikor áthívták a szomszéd faluból a boltos fiát. Azt hiszem, Jóskának hívják. Őt nézték ki nekem.

Tegnap volt a huszadik születésnapom.

Üres vagyok. Egy üveg az arcom. Kifújta a szél, de már nem érzem.

Álmomban azt kívántam, bárcsak egér foga ráгна, kukac, szöcske, bolha, egy gombostűnyi tetű is elég lett volna odabentre, csak szűrja meg a méh falát. Legyen már valami. Jöjjön a vágy, és a vágy ne csak melegen dörgölje a hasam, hanem...

Nem szűrja meg ott senki. A genya halott. Fonnyadt magként csorog bele a vattába.

A vattát hátra kell vinnem, anyám megmutatta a gödröt. Ne dobjam bele oda, ahova amúgy vizelni szoktunk.

Jobb így, kislányom, ha nem lesz se férjed, se gyereked. Majd kapsz más munkát.

Hajnalban fejés, aztán a tojások kiválogatása a tyúkszarból. Este varrás, hétvégén piac. És gyufahordás. Ezt szeretem a legjobban, a rőzsenyakú lányt, aki én vagyok, és mégsem én. Szabad, mint a nyírfaerdőn az a szürke, piros csőrű madár.